

RESSÒ DE LA PARAULA

Segons la mesura del desig

Són diversos els obstacles que ens impedeixen gaudir de l'Advent. N'esmentem un, per ser tan comú i, alhora, tan amagat i oblidat. Ens referim a «la malaltia del desig». Aquesta malaltia té tres símptomes: la incapacitat per desitjar alguna cosa; seguir un desig equivocacat; i desitjar alguna cosa valuosa, però d'una forma equivocada.

El poeta francès René Daumal podia haver esdevingut mestre del desig i en canvi va morir víctima del mateix desig. Són seves aquestes paraules, encaixades com un joc:

«Estic mort perquè no desitjo. No desitjo perquè crec posseir. Crec posseir perquè no he intentat donar. Intentant donar, hom veu que no hi ha res i en veure que no hi ha res un intenta donar-se; en intentar donar-se, hom veu que no és res, veient que no s'és res, es desitja arribar a ser. Desitjant arribar a ser, un és.»

Això, que sembla un galimaties del llenguatge, és el reflex de la vida d'aquest poeta. Ell va deixar lliure un anhel sense límits, buscant satisfacció en tota classe d'experiències evasives, que li permetessin accedir a un estat de llibertat: drogues, tècniques «místiques» orientals, poesia i conductes surrealistes o llibertàries, màgia, etc. Seguia el desig apassionat i sense condicions d'una llibertat i un gaudi total. La tragèdia s'esdevenia amb el xoc constant davant de la realitat,

que es resistia fins i tot a la poesia i a la creació artística... Va morir víctima de la seva pròpia recerca, en realitzar pràctiques que el situaven arran del suïcidi.

La vida, tanmateix, no és només desig, sense trobament de quelcom satisfactori. Viure no és una recerca en el buit.

El gran mestre del desig va ser sant Agustí. Per a ell, l'amor humà és essencialment desig. Fou decisiu en la seva conversió i ho va ser també en la seva recerca constant d'una major plenitud en Déu. Perquè també per a sant Agustí tota la vida és un continu desitjar. Però un desitjar quelcom que ja es té, encara que en petit germen, per creació i naixement; quelcom que un dia es descobreix i es rep com a immens do i que s'anhela posseir en plenitud.

Segurament René Daumal no va conèixer bé el sant. No obstant això, els autors surrealistes li retreien, a ell i al seu cercle de «*El Gran Joc*», estar massa a prop de filòsofs i de místics, i dir allò

que sant Agustí havia afirmat amb més profunditat i extensió:

«Essent la Bellesa la forma de Déu, buscar-la és, sense cap dubte, buscar Déu, i mostrar-la és mostrar-lo.»

L'Advent és desig. Desig apassionat de la Bellesa absoluta, esperonat per la recerca de la felicitat sense límits. Però no buscaríem la Bellesa si, d'alguna manera, no la tinguéssim ja, si no n'hem gaudit ja una mica. Per això viure l'Advent requereix:

- Tenir consciència viva de les nostres mancances, per desitjar ardentment una major plenitud.
- Saber on buscar, a qui cridar, què esperar, perquè ja es té notícia i experiència d'una certa felicitat.
- Adonar-se que en definitiva la nostra recerca no és cap altra cosa que predisposar-se a rebre un immens regal.

«Advent», procedeix de «vinguda». No és per als qui no saben o no volen buscar. Però tampoc per als qui creuen que, buscant, són ells els creadors de la bellesa. L'Advent només és per als qui busquen humilment amb els braços oberts.

† **Agostí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

S'acosta la seva manifestació

M'explicava una àvia que, l'any passat, va convidar un seu nét de tretze anys a acompanyar-la a una celebració de l'eucaristia que aplegava els membres d'un grup del qual forma part. Era al voltant de Santa Llúcia i la celebració va ser entorn de la preparació personal per celebrar la vinguda de Jesús.

El grup no era gaire nombrós —una vintena de persones— i la capella, petita i acollidora. La celebració estava ben preparada i va ser força participada en els cants, en les pregàries dels fidels i en l'acció de grà-

cies de després de la comunió. En un lloc visible, un senzill pessebre, de poques figures però suficients, recordava la proximitat i el sentit del Nadal. El noi, que no havia estat batejat ni havia rebut cap formació religiosa, seguia amb atenció els diversos moments. Estimava l'àvia amb certa veneració i per això havia acceptat la invitació. Quan després tornaven cap a casa, li comentà: «Aquesta missa amb el seu pessebre és el millor que mai he vist. Ara sé què vol dir el Nadal. Fins ara, quan arribava aquesta festa, només sentia parlar de regals, de menjar i... molta pu-

blicitat.» Quan arribà a casa, el noi explicà l'experiència als pares i els va demanar que li deixessin fer un pessebre com el dels amics de l'àvia, perquè ara ja sabia què volia dir Nadal. Els explicà el relat del naixement i la seva realitat actual. Els parlà de Jesús, de l'acolliment, de compartir, dels pobres i la justícia... «No tingueu por. Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria [...] us ha nascut el Salvador, que és el Messies, el Senyor» (Lc 2, 10).

L'Esperit parla i mou els cors en els moments més inesperats. Ne-

cessita, però, mediacions. Persones que l'apropin als altres amb les seves paraules o amb els seus fets. També situacions que facilitin manifestar-se a aquells que s'obren a la seva irrupció en la vida, amb netedat de cor, amb bona voluntat, amb fam i desig de Déu. L'àvia va ser la persona; la trobada del grup entorn l'altar, la situació.

«L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre» (Jn 14,26).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

A la medida del deseo

Son varios los obstáculos que nos impiden gozar del Adviento. Mencionamos uno de ellos por ser tan común y, al mismo tiempo, tan oculto y olvidado. Nos referimos a «la enfermedad del deseo». Esta enfermedad tiene tres síntomas: la incapacidad para desear algo; seguir un deseo equivocado; o desear algo valioso, pero de una forma equivocada.

El poeta francés René Daumal pudo convertirse en maestro del deseo y sin embargo murió víctima del mismo. De él son estas palabras, ensambladas como un juego:

«Estoy muerto porque no deseo. No deseo porque creo poseer. Creo poseer porque no he intentado dar. Intentando dar, uno ve que no hay nada y al ver que no hay nada uno intenta darse; al intentar darse, uno ve que no es nada; viendo que no se es nada, se desea llegar a ser. Deseando llegar a ser, uno es.»

Esto, que parece un galimatías del lenguaje, es el reflejo de la vida de este poeta. Él dejó libre un anhelo sin límites, buscando satisfacción en toda clase de experiencias evasivas, que le permitieran acceder a un estado de libertad: drogas, técnicas «místicas» orientales, poesía y conductas surrealistas o libertarias, magia, etc. Seguía el deseo apasionado y sin condiciones de una libertad y un goce total. La tragedia sobrevinía con el choque constante ante la realidad, que se resistía incluso a la poesía y a la creación artística... Murió víctima de su propia búsqueda, al realizar prácticas que le situaban al borde del suicidio.

La vida, sin embargo, no es sólo deseo, sin hallazgo alguno satisfactorio. Vivir no es una búsqueda en el vacío.

El gran maestro del deseo fue san Agustín. Para él, el amor humano es esencialmente deseo. Fue decisivo en su conversión y no lo fue menos en su búsqueda constante de una plenitud mayor en Dios. Pues también para san Agustín toda la vida es un continuo desear. Pero un desear algo que ya se tiene, aunque en pequeño germen, por creación y nacimiento; algo que un día se descubre y se recibe como inmenso don y que se aspira a poseer en plenitud.

Seguramente René Daumal no conoció bien al santo. Sin embargo los autores surrealistas le reprochaban, a él y a su círculo de «*El Gran Juego*», estar demasiado cerca de filósofos y de místicos, y decir algo que san Agustín había afirmado con mayor profundidad y extensión:

«Siendo la Belleza la forma de Dios, buscarla es, sin lugar a dudas, buscar a Dios, y mostrarla es mostrarlo.»

El Adviento es deseo. Deseo apasionado de la Belleza absoluta, estimulado por la búsqueda de la felicidad sin límites. Pero no buscaríamos la Belleza si, de alguna manera, no la tuviéramos ya, si no hemos gozado algo de ella. Por eso vivir el Adviento requiere:

- Tener conciencia viva de nuestras carencias, para desear ardentemente una mayor plenitud.
- Saber dónde buscar, a quién llamar, qué esperar, porque ya se tiene noticia y experiencia de una cierta felicidad.
- Darse cuenta de que en definitiva nuestra búsqueda no es otra cosa que predisponerse a recibir un inmenso regalo.

«Adviento», procede de «venida». No es para quienes no saben o no quieren buscar. Pero tampoco para quienes creen que, buscando, son ellos los creadores de la belleza. El Adviento sólo es para quienes buscan humildemente con los brazos abiertos.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu de Llobregat

Es van celebrar a la Casa de l'Església per a tota la Vicaria del Llobregat del 23 al 26 de novembre, amb els següents ponents: Viqui Molins, Josep Otón, Bernabé Dalmau i Francesc Romeu. Es van tractar diversos aspectes de plena ac-

tualitat eclesial: la figura de santa Teresa de Jesús; l'Any Sant de la Misericòrdia, enfocat des de la perspectiva bíblica; els 50 anys de la cloenda del Concili Vaticà II, amb quatre figures eclesials preeminentes d'aquest temps; i el moment actual de l'Església amb

el missatge del papa Francesc. L'afluència de públic a totes les sessions ha estat molt nombrosa, entorn a les 200 persones cada dia. Els temes proposats han estat molt ben valorats, donant lloc a interessants moments de diàleg amb els ponents.

2a Jornada Oberta «Tocs i campanes»

La 2a Jornada Oberta «Tocs i campanes» tindrà lloc, el dissabte 19 de desembre de les 10.30 a les 18 hores, a Cubelles, coincidint amb la cloenda del 250è aniversari del campanar de l'església parroquial de Santa Maria.

Organitzada per l'Associació d'Amics de les campanes i campanars del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Entre les activitats del dia destaquem la conferència «Flaixos», a càrrec del P. Valentí Tena, osb, i la presentació del llibre *Entre el seny i la rauxa. Campanars i campanes al Pallars Subirà*, de Delfí Dalmau, Xavier Orriols i Francesca Roig, editat per Fonoll.

Informació: tocsicampanes@gmail.com, tels. 675 952 256 - 687 948 047.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA
Les tres paraules

La catequesi d'avui és com la porta d'entrada d'una sèrie de reflexions sobre la vida de la família. Damunt d'aquesta porta d'entrada hi ha escrites tres paraules: si us plau, gràcies, ho sento.

La primera paraula és *si us plau*. Quan ens preocupem de demanar educadament fins i tot allò que pensem que podem esperar, posem un veritable impediment a l'esperit de la convivència matrimonial i familiar. Entrar en la vida de l'altre, fins i tot quan forma part de la nostra vida, demana la delicadesa d'una actitud no inva-

siva, que renova la confiança i el respecte.

La segona paraula és *gràcies*. Algunes vegades penso que ens estem convertint en una societat de males maneres i de males paraules, com si això fos un senyal d'emancipació. L'amabilitat i la capacitat d'agrair s'interpreten com un signe de feblesa, a vegades susciten fins i tot desconfiança. Hem de ser intransigents en l'educació de l'agraïment, del reconeixement: la dignitat de la persona i la justícia social passen per aquí.

La tercera paraula és *ho sento*. Paraula difícil, sens dubte,

però tan necessària. No en va en la pregària ensenyada per Jesús, el Pàrenostre, trobem aquesta expressió: «Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors» (cf. *Mt* 6,12). Reconèixer haver faltat i desitjar tornar allò que s'ha pres —respecte, sinceritat, amor— ens fa dignes del perdó. Si no som capaços d'excusar-nos vol dir que encara no som capaços de perdonar. A la casa on no es demanen disculpes, comença a faltar-hi l'aire, les aigües s'hi estanquen.

(Dimecres, 13 de maig de 2015.)

Jornada de voluntaris visitadors de malalts

El passat 21 de novembre al matí, a la Casa de l'Església, van assistir una cinquantena de voluntaris de la Pastoral de la Salut per a aquesta jornada, dedicada a conèixer i valorar la tasca dels religiosos i religioses en l'atenció als malalts, en el marc de l'Any de la Vida Consagrada.

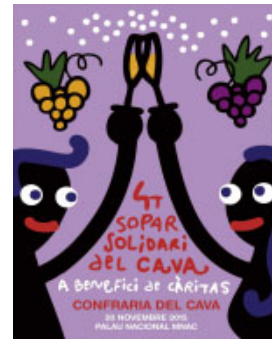
La ponència central va anar a càrrec de la Gna. Ana Maria Lander, franciscana missionera de la Nativitat de Nostra Senyora (dardera), que va ressaltar el canvi radical que va suposar el cristianisme en el tracte del

malalt: des dels temps de l'imperi romà, quan eren abandonats, passant per la gestió dels hospitals, durant molts segles en mans de les ordes religioses, a les darreres crides del papa Francesc a considerar l'atenció als malalts i el temps dedicat a ells com un temps sant.

També el P. Heliodoro Delgado, de l'Orde Hospitalària de Sant Camil, de Sant Pere de Ribes, i la germana Esperanza Iglesia, germaneta dels Ancians Desemparats de Sant Just Desvern, van donar el seu testimoni.

Sopar benèfic a favor de Càritas Catalunya

La Confraria del Cava Sant Sadurní va celebrar el passat divendres 20 de novembre a la sala oval del MNAC, la quarta edició del Sopar Solidari del Cava. Més de 300 persones van col·laborar amb la iniciativa que va comptar amb la presèn-

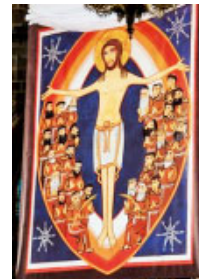

cia del delegat episcopal de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, Mn. Anton Roca, i del director, Sr. Joan Torrents Andreu.

Es van poder recaptar 41.220 euros que servirán per finançar beques menjador fora del període escolar.

Beatificació de 26 caputxins

Va tenir lloc dissabte 21 de novembre a les 11.30 h, a la catedral de Barcelona, amb la presència del cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a la Causa dels Sants. Entre els 25 companys de martiri de fra

Frederic de Berga hi ha dos caputxins que van néixer al territori de l'actual diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: el P. Remigi del Papiol (Esteve Santacana Armengol) i fra Marçal de Vilafranca (Carles Canyes Santacana).

Estada vocacional a Piera-Capellades

La cloenda va ser el 21 de novembre, amb el recés a les 17 h i l'eucaristia a les 19 h, a la parròquia de Santa Maria de Piera. Entre les diverses iniciatives d'aquesta estada vocacional, va resul-

tar especialment significativa la trobada de formació amb capellans i diaques sobre la cultura vocacional i l'acompanyament que va tenir lloc el dijous 19 de novembre a la Casa de l'Església.

AGENDA

- ▀ **Recés d'Advent per a preveres i diaques de la diòcesi.** 15 de desembre, al matí, a la residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. El ponent serà el bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls, sobre el tema «El prevere com a testimoni de la misericòrdia».
- ▀ **4t diumenge d'Advent.** El proper diumenge, 20 de desembre, a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç.
- ▀ **Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes.** 20 de desembre, 14 h, a l'hotel Barceló Sants de Barcelona. El bisbe Agustí també hi participarà.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / SI 24 / Mt 21,23-27]. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza; sant Diòscor, noi mr.; sant Nicasi, bisbe i mr.

15. ■ Dimarts [So 3,1-2.9-13 / SI 33 / Mt 21,28-32]. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prevere a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. ■ Dimecres [Is 45,6b-8.21b-25 / SI 84 / Lc 7,18b-23]. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev.

d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sagrada Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alícia) de Borgonya (s. x); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. ■ Dijous [Gn 49,1-2.8-10 / SI 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. ■ Divendres [Jr 23,5-8 / SI 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del

part, anomenada popularment «de la O» (antífonas); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. ■ Dissabte [Jt 13,2-7.24-25a / SI 70 / Lc 1,5-25]. Sant Nemesi, màrtir; sant Anastasi I, papa (399-401) i màrtir; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [Mi 5,2-5a / SI 79 / He 10,5-10 / Lc 1,39-45]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de Silos, abat benedictí; sant Macari, prevere i màrtir.

Diumenge III d'Advent

COMENTARI

Viviu sempre contents en el Senyor

Al llibre de Sof presenta la situació de Judà prèvia a la reforma de Josies. Jerusalem, sota els assiris, viu dominada per costums pagans: cal una profunda reforma religiosa, política i social. En aquest context rep un oracle de salvació: *No tinguis por, Sió. El Senyor, el teu Déu, el tens a dintre com a Salvador. Et renova el seu amor.*

Perquè l'amor salvador de Déu no és premi a la hipotètica bondat amorosa de l'home sinó que la precedeix prenent sempre la iniciativa.

Experimentant en pròpia carn aquesta veritat i començant avui a la nostra Església particular «l'Any de la Misericòrdia», som exhortats com els filipencs: *Germans, viviu sempre contents en el Senyor.* Pau, un empresonat a punt de ser jutjat, ens fa una repetida crida a l'alegria.

Amb quin motiu? *El Senyor és a prop.*

Participem a l'Eucaristia, sagrament d'amor i suprema connexió amb Crist! Vivim també l'alegria, primera manifestació de l'amor que és «el fruit» de l'Esperit (Ga 5,22)? És veritat viva que *la joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús?* (EG, 1).

«No us inquieteu per res» no és indiferència pels problemes socials ni impertorbabilitat estoica sinó serenitat fidel enmig de la prova.

Cal que tothom us conegui com a gent de bon tracte i a cada ocasió acudiu a la pregària.

D'entre els diversos tipus de pregària hem de privilegiar l'oració que duu al compromís: *Així, doncs, què hem de fer?* Així hem de cloure la pregària individual i comunitària en començar avui «l'Any de la Misericòrdia».

Llavors serem en condicions d'acollir Aquell que ens vol batejar amb Esperit Sant i amb foc.

Tenint en compte que *ja té la pala a les mans per ventar la era: el blat l'entrarà al graner i la palla la cremarà en un foc que no s'apaga.*

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia de Sofonies

(So 3,14-18a)

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnaven, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre tu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans; el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et renova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec.»

▶ Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Aclama'l ple de goig perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / «Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és excels.» R.

Canteu al Senyor, que ha fet coses glorioses. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,4-7)

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així, la pau de Déu, que sobrepasa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 3,10-18)

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?». Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar, que el comparteixi també amb els altres». Entre els qui anaven a fer-se batejar hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: «I nosaltres, mestre, què hem de fer?». Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert». Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?». Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada.»

La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga». Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

▶ Lectura de la profecia de Sofonías

(Sof 3,14-18a)

Regocijate, hija de Sió, grita de júbilo, Israel; alégrate de todo corazón, Jerusalén. El Señor ha cancelado tu condena, ha expulsado a tus enemigos. El Señor será el rey de Israel, en medio de ti, y ya no temerás.

Aquel día dirán de Jerusalén: «No temas, Sió, no desfallezcan tus manos. El Señor, tu Dios, en medio de ti, es un guerrero que salva. Él se goza y se complace en ti, te ama y se alegra con júbilo como en día de fiesta.»

▶ Salmo responsorial (Is 12,2-6)

R. *Gritad jubilosos: Qué grande es en medio de ti el santo de Israel.*

El Señor es mi Dios y salvador: / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación. R.

Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. / Dad gracias al Señor, invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso. R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sió: / «Qué grande es en medio de ti / el Santo de Israel.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fil 4,4-7)

Hermanos: Estad siempre alegres en el Señor; os repito, estad siempre alegres. Que vuestra mesura la conozca todo el mundo. El Señor está cerca. Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y súplica con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que sobrepasa todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Lucas (Lc 3,10-18)

En aquel tiempo la gente preguntaba a Juan: «¿Entonces qué hacemos?». Él contestó: «El que tenga dos túnicas, que se las reparta con el que no tiene; y el que tenga comida, haga lo mismo.»

Vinieron también a bautizarse unos publicanos y le preguntaron: «¿Maestro, qué hacemos nosotros?». Él les contestó: «No exijáis más de lo establecido.» Unos militares le preguntaron: «¿Qué hacemos nosotros?». Él les contestó: «No hagáis extorsión ni os aprovechéis de nadie, sino contentaos con la paga.»

El pueblo estaba en expectación, y todos se preguntaban si no sería Juan el Mesías; él tomó la palabra y dejó a todos: «Yo os bautizo con agua; pero viene uno que puede más que yo, y no me rezco desatarle la correa de sus sandalias. Él os bautizará con el Espíritu Santo y fuego; tiene en la mano el bieldo para aventar su parva y reunir su trigo en el granero y quemar la paja en una hoguera que no se apaga.»

Añadiendo otras muchas cosas, exhortaba al pueblo y le anunciaba el Evangelio.